

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **STAVOPLAST KL spol. s r. o.**, se sídlem Stachy 266, zast. Dr. JUDr. Miroslavem Zamiškou, advokátem, se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Povodí Vltavy, státní podnik, se sídlem Holečkova 8, Praha 5, zast. JUDr. Ivanou Syrůčkovou, advokátkou, se sídlem Plzeňská 4, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 2. 2013, č. j. ÚOHS-R185/2012/VZ-1906/2013/310/DBa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2015, č. j. 29 Af 26/2013 – 95, a o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2015, č. j. 29 Af 26/2013 – 95, **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 6. 8. 2015 doručena kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2015, č. j. 29 Af 26/2013 – 95, kterým soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2013, č. j. ÚOHS-R185/2012/VZ-1906/2013/310/DBa, ve věci přezkumu úkonů osoby zúčastněné na řízení coby zadavatele, učiněných při zadávání nadlimitní veřejné zakázky „Nákup kráčivého bagru“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo uveřejněno v Informačním systému o veřejných zakázkách dne 16. 11. 2011, ve znění oprav provedených dne 2. 1. 2012, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 25. 11. 2011, ve znění oprav provedených 13. 1. 2012. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o veřejných zakázkách“) zamítl návrh žalobce proti jeho vyloučení ze zadávacího řízení, jelikož nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo 2 citovaného zákona, a dále zamítl návrh žalobce směřující proti požadavku zadavatele na limitaci pojezdové rychlosti a zúžení stroje pro přepravu, jelikož nebyl podán osobou oprávněnou, protože žalobce nepodal v této věci námitky v souladu s § 110 odst. 3 a 7 téhož zákona. Krajský soud v Brně provedeném řízení dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud potvrdil postup zadavatele o vyloučení žalobce ze zadávacího řízení bez dostatečného vysvětlení nejasností v nabídce. Kasační stížnost proti napadenému rozsudku podal též žalovaný s tímž procesním návrhem, tj. žádal zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[2] Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tzn. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku. Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle ustanovení § 107 odst. 1 s. ř. s.

[3] V odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel (v doplňku kasační stížnosti ze dne 6. 8. 2015 vyslovil) přesvědčení, že jsou v daném případě splněny všechny podmínky podle ustanovení § 107 s. ř. s., pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Poukazoval na to, že žalovaný je v důsledku zrušujícího výroku rozsudku krajského soudu, s nímž stěžovatel nesouhlasí, povinen vést předmětné řízení a že stěžovateli tak hrozí uložení sankce za správní delikt podle zákona o veřejných zakázkách. Újmu v podobě takovéto pokuty označil za značnou a závažnou, zvláště když svůj předchozí postup v této věci, jímž žalobce vyloučil z účasti na zadávacím řízení z důvodu nesplnění požadovaného parametru na elektrickém zařízení s napětím 12 V (potvrzený žalovaným jako správný) byl zcela v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Uložení takové sankce by tak znamenalo podstatný zásah do jeho majetkové sféry.

[4] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 19. 8. 2015, v němž zaujal názor, že nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel totiž mohl vlastním přičiněním předejít hrozící škodě, pokud by jako zadavatel veřejné zakázky dodržel své zákonem stanovené povinnosti ohledně správnosti předmětného zadávacího řízení. Pokud by navíc byla v budoucnosti uložena pokuta, může se stěžovatel proti ní bránit žalobou ke správnímu soudu, který posoudí zákonnost takové sankce a který může příslušné rozhodnutí správního orgánu zrušit. Zdůraznil dále, že újma tvrzená stěžovatelem je pouze hypotetická, protože napadený rozsudek pouze ruší rozhodnutí správního orgánu. V budoucnu případně uložená pokuta navíc podle názoru žalobce nebude mít pro stěžovatele likvidační důsledky.

[5] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným následkům.

[7] Ve smyslu právě uvedeného tak lze konstatovat, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek, tj. kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel (zde osoba zúčastněná na řízení). Hrozbu nepoměrně větší újmy musí stěžovatel dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti - kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[8] Uvedené požadavky stěžovatel v posuzovaném případě nesplnil. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti de facto pouze konstatoval, že žalovaný bude muset v důsledku rozsudku krajského soudu pokračovat v předmětném správním řízení, což však zdaleka nedokládá splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pokud by tomu tak bylo, musel by být kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu, přiznán vždy odkladný účinek, čímž by došlo k popření výše citované právní úpravy vztahující se k institutu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[9] Dovozuje-li stěžovatel důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z toho, že mu může být v budoucnu uložena sankce, Nejvyšší správní soud souhlasí se žalobcem, že tato eventualita je pouze hypotetická. Žalovaný totiž rozhodoval v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele na základě návrhu žalobce. Správní orgán tedy výslovně nerozhodoval v řízení o uložení sankce podle ustanovení § 120 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Na základě zrušujícího výroku rozsudku krajského soudu přitom nelze dospět k závěru, že by správní orgán měl v dalším řízení rozhodnout o uložení sankce podle citovaného ustanovení zákona o veřejných zakázkách, neboť to není předmětem tohoto řízení. Za takovéto situace proto nelze hovořit o tom, že by v důsledku vydání napadeného rozsudku krajského soudu hrozila stěžovateli újma dle ustanovení § 107 s. ř. s.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky obsažené v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. splněny.

[11] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu